

ESQUERRA

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ:
1'75 pts. trimestre
ANUNCIS: Preus con-
vencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions.

ANY II - NÚMERO 75

OLOT, 30 DE NOVEMBRE DEL 1935

PREU 15 cèntims.

EDITORIAL

Política és Pedagogia

En escoltar, dies enrera a Girona, la mestrívola conferència de l'ex-ministre d'Instrucció Pública, en Marcel·lí Domingo, era fàcil observar com tot el seu intel·ligent parlament no era altra cosa que un enfilall d'arguments a favor del pensament amb què encapçalem aquest breu comentari sobre la seva interessant dissertació.

Política, avui, ha de voler dir Pedagogia, i governar ha d'esdevenir una funció essencialment educadora, tal com propagava l'infatigable i catalaníssim socialista, en Rafael Campalans.

No és la forma, ni el simple nom, com remarcava acertadament en Marcel·lí Domingo, el que determina la forma de govern republicana d'un poble, sinó una Constitució fundada en el Dret i en la igualtat dels seus ciutadans, davant les Lleis, i encara, un estat d'opinió eminentment civil el que ha de donar una vera impressió externa i interna de l'existència d'una República i d'una Nació governada democràticament.

I a aquest estat d'opinió i a aquest esperit civil solament es possible arribar per mitjà de l'escola, per mitjà de l'educació.

Heus ací perquè els homes que portaren la República i especialment el seu ministre d'Instrucció Pública, en Marcel·lí Domingo, féu aquella sembrada d'escoles arreu d'Espanya; heus ací perquè els qui seguïem llurs orientacions, encaminarem les nostres activitats de govern al redreçament i reorganització escolar, segurs que d'aquesta manera treballàvem en ferm, per tal com consideràvem l'escola com el millor escut de salvaguarda de la República.

Per aquest motiu fou una veritable desgràcia que aquells qui governaven l'Espanya republicana, amb una honestat política exemplar i amb una íntima emoció democràtica, fossin llançats del Poder, quan més necessària era la seva actuació, quan havien de portar a cap l'execució de les lleis republicanes, per mitjà de les quals s'havia d'assentar el Dret, en lloc del privilegi, i quan la justícia i la llibertat, esdevingudes normes de política de l'Estat, havien d'acabar amb el caciquisme i el despotisme de classe que fins aleshores havia estat senyor del Poder. Per això l'arribada de les dretes al Poder fou i ha estat funestíssim per al foment d'aquell esperit civil de que parlem més amunt; les dretes han seguit, des del govern, una trajectòria completament oposada a la que convenia a la República. Heus ací la causa de la intensa preocupació i neguit espiritual que sentim tots els republicans de convicció; preocupació per no saber on van els homes que ens governen; preocupació per veure amb cert temor el camí que potser ens obligaran a seguir, i preocupació per no saber si ens deixaran seguir el camí que ens imposi el nostre deure cívic, per tal de salvar la República!

Totes aquestes preocupacions són les que avui, degut a la tèrbola política de les dretes, turmenten i omplenen d'un natural malestar l'ànima de tots els vertaders republicans; de tots aquells ciutadans que el 14 d'abril, amb una puresa d'ideals i amb una ingenuïtat digna de millor recompensa, instauraren pacíficament un Règim, en el qual tenien xifrades totes llurs més cares esperances.

Si de l'escola, com remarca M. Domingo, ja s'ha pogut bandejar aquell precepte medieval de que la lletra amb sang entra, de la Història dels pobles, encara malhauradament no s'ha pogut arreconar aquest principi. El 6 d'octubre n'és una bona experiència i cal que recordem que això també s'ha de tenir en compte quan diem que Política vol dir Pedagogia!

Comentaris

Disputa

Va resultant interessant la que sosté «El Deber» amb l'amic, redactor del volgut confrare «La Ciutat d'Olot», en Joan de Garganta.

Aquesta polèmica gira, com saben els nostres lectors, a l'entorn de la frase infeliç de Ll. Veillot: «En nom dels vostres principis us demano la llibertat, que jo us nego a vosaltres en nom dels meus principis». Aquesta és aproximadament la frase que un anquilosament polític i moral de «El Deber» s'engresca a defensar, rompent a favor d'ella unes quantes rovel·lades i revellides llances periodístiques.

De moment els veillotistes de «El Deber» es contenten a repel·lir la densa i ben argumentada ofensiva del seu contrincant, amb una mera escaramussa, tot dient que no ataquen més fort, per por de fer-li massa mal. Donen als seus atacs un to paternalíssim i de benvolença enternidors!

El cas és, però, que àdhuc els més llecs en aquest afer, veuen que sota aquest pretès to paternal i d'aparent suficiència, hi ha la realitat d'una buidor i manca d'adequats raonaments amb què convèncer o vèncer l'adversari. Tot i l'engalliment de que fan gala, de treure, si els convingués, excel·lent material modern de combat, tothom plany els tercs filòsofs de «El Deber», del tenaç restrenyiment espiritual que pateixen, degut al qual, malgrat prendre laxants Pius IX i d'altres, no els és possible aconseguir una evacuació argumental de prou volum per tal d'escalfar i reduir la rebel·lia en què s'ha col·locat l'amic redactor de «La Ciutat d'Olot». Ens agradarà veure com surten del carreró sense sortida en que s'han ficat els antiliberals catòlics de «El Deber».

Seran capaços de proposar una fulminant ex comunió? Tot podria ocórrer.

Nosalrres a tots els Veillotistes els contestem: «No cap llibertat, contra la Llibertat».